

Jak skřítek Křesadýlko přišel na svět

„Vítám tě mezi námi, kamaráde,“ ozvalo se na stráni poblíž skály v bukovém lese.

„Co... co se se mnou stalo? Jak to vypadám? A kde vlastně jsem...?“

„Jsi skřítek. A víš co? Budu ti říkat Křesadýlko.“

„A kdo jsi ty?“ zeptal se Křesadýlko podivného stvoření, které stálo před ním a vypadalo dost podezřele.

Byla totiž úplná tma a jeho tvář osvětloval pouze měsíc a třpytící se hvězdy na nebi.

„Já? Říkají mi skřítek Čarovníček.“

„Čarovníček? To je ale zvláštní jméno. A pročpak ti tak říkají?“

„No přece proto, že umím čarovat.“

„A odkud jsem se vzal já?“

„Z kouzelné říše kamenů a vzácných drahokamů.“

„To není možné. Vždyť kameny nežijí.“

„Ale to se mylíš, kamaráde. Žijí stejně jako my. To, že se nehýbají, neznamená, že jsou bez života. Však poslouchej! Určitě se dozvíš, o čem spolu hovoří.“

Skřítek Křesadýlko utichl a ani nedutal. Chvilíčku naslouchal a pak radostně zvolal: „Máš pravdu! Ty kameny říkají, že jim je zima a že se těší, až vysvitne sluníčko, které je svými paprsky zahřeje.“

„Vidíš, jak jim rozumíš. A bodejt' by ne! Ještě před malou chvílí jsi byl jedním z nich.“

„Cože? Já? Já, že jsem byl kamenem?“ vykulil Křesadýlko na podivného přítele modrá kukadla.

„Byl. Ale jenom do okamžiku, než jsem tě proměnil v skřítku.“

„A jak se ti to povedlo?“ žasl Křesadýlko.

„Vždyť jsem ti řekl, že umím čarovat.“

„Jakpak jsi to udělal?“

„Říkat bych ti to neměl, protože je to mé skřítkčí tajemství. Ale protože jsi teď jedním z nás, povím ti to. Každým rokem o svatojánské noci je mi propůjčena čarovná moc a mohu proměnit jeden kámen v skřítku.“

„Takže dnes je ta zázračná noc? A čím je tak zvláštní?“ vy-
zvídal Křesadýlko.

„O této noci vydává země ukryté poklady. Je to posvátná
doba, kdy země právě propůjčuje všem svým dětem kou-
zelnou moc.“

„A proč jsi proměnil právě mě?“

„Protože sis to už dlouho přál. Byl jsi uvězněný v jednom
krásném modrém kameni a čekal jsi, až přijde tvůj čas pro-
měny v skřítku. A proto jsem tvoji prosbu o dnešní tajuplné
noci vyslyšel. Copak to není pravda?“

„To víš, že jsem si to přál. Měl jsem už všeho tak akorát
dost. Koho by bavilo stále ležet na zemi a nesmět se ani
pohnout. A nejvíce ze všeho mě dopálilo, když mě za vel-
kého letního vedra počural jeden chlupatý hafan. Strašně
jsem pak páchl. Trvalo skoro týden, než zapršelo a déšť ze
mě ten puch smyl.“

„Hm, to muselo být nepříjemné,“ ušklíbl se Čarovníček.

„No jéje! Moc jsem si tehdy přál mít nohy, abych tomu
hafanovi utekl a aby se mi už nikdy nic podobného ne-
přihodilo. A taky jsem toužil chodit se skřítky po lese,“
rozpovídal se Křesadýlko. „Stejně bych rád věděl, jak se ti
podařilo mě proměnit?“

„Nebylo na tom nic složitého. O půlnoci jsem natrhal kvetoucí zlaté kapradí a švihl jsem s ním modrý kámen, kterým jsi v té době ještě byl. Pak jsem vyslovil čarovné zaříkadlo, kámen se rozzářil a v tu ránu jsi byl na světě. Měl jsi velké štěstí, že mě nezašláply divoženky, které v kapradí zrovna tancovaly. Jinak bys zůstal kamenem ještě další rok.“

„Tak ti za to moc děkuji, kamaráde. Mohu ti tak říkat?“

„To víš, že můžeš,“ usmál se Čarovníček a přátelsky podal Křesadýlkovi ruku. „Teď pojď se mnou, ukážu ti, kde přebýváme! Je to nedaleko odsud, uprostřed bukového lesa.“

„Půjdu s tebou rád. Ale kde budu bydlet já?“

„Neboj se, už jsem pro tebe nějaké bydlení přichystal. Ale o dnešní noci přespíš v mé chaloupce. Jsi mým hostem.“

„To je bezva. Už se těším, až tvoji chaloupku uvidím.“

Oba se na sebe usmáli a vydali se za svitu měsíce k chaloupce Čarovníčka. Nacházela se vysoko nad strání, hned vedle nejvyššího buku v lese.

„Ta je ale hezká,“ užasl Křesadýlko, když k ní dorazili. „Tak tady bydlíš?“

„Ano, už mnoho let. Abych řekl pravdu, ani nevím, jak vlastně dlouho. Mám za sebou nějakou tu stovku. Jóóóó... to bejvávaly zlaté časy, dnes už to není jako zamlada.“

Chaloupka byla pěkně vroubená a vyzdobená dřevěnými figurkami ptáčků a květů, které si Čarovníček vlastnoručně vyřezal a nabarvil. I když místní les byl odjakživa plný různých skřítků, žádný z nich se Čarovníčkovi nevyrovnal. On je totiž nejen milý a laskavý, ale i chytrý a zručný. Jedním slovem šikula. Přestože tráví v chaloupce většinu času a neustále něco kutí a vyřezává, není dne, aby nenavštívil některého z kamarádů nebo kamarádek.

„Jen pojď dál, Křesadýlko! Dneska tu zůstaneš a zítra ti ukážu, kde budeš bydlet,“ pobídl ho Čarovníček a otevřel dveře chaloupky.

Vešli dovnitř a krátce nato se z chaloupky linula vůně chutné večeře. Když oba všechno zbaštili, popřáli si dobrou noc a ulehli do postýlek. Netrvalo dlouho a z chaloupky se ozývalo spokojené pochrupávání.

Měsíček na nebi pohladil skřítky zlatými paprsky po tváři a popřál jim hezké sny. A tak tvrdě spali, dokud je ráno neprobudilo kokrhání kohouta z nedaleké vsi.

